

Recull

Posta d'or

Quan a fora surto, sento que m'encisa
el camí, la tarda i la posta d'or,
la flor que es doblega petita i submisa
com a dins de l'ànima es doblega el cor.

Si la font em dóna un raig d'aigua fresca
els llavis en senten tota la dolçor,
que al cor regalima i el torna una bresca
mentre la mirada atreu la claror.

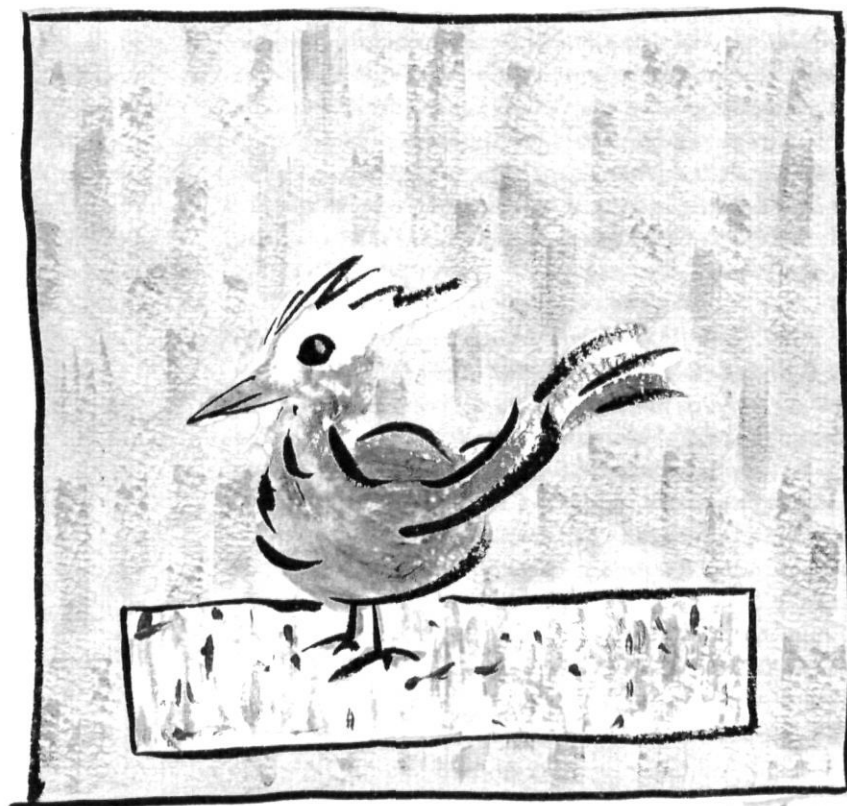
Del viure que tinc en resto agraïda
i sempre que passa, afronto el mal vent;
sovint m'aconsola veure que la vida
em dóna, discreta, el que m'és plaent.

Uns amicals llavis, l'estreta abraçada
el somriure afable, el bes cobejat,
la rosa que esclata, l'aire de l'albada,
dons que m'alliberen de la soledat.

Després, quan la lluna dins del cel flameja
i torna més clara i blava la nit,
ja no sento pena, ni angoixa, ni enveja
perquè la pau nia a dintre el meu pit.

Desencís

Si la vida tan sols és
treure fulls del calendari
i el dia de sol brillant
el veus gris i solitari.
Si els afanys ja s'han marcit
i viure t'és un calvari,
Déu et doni el paradís
i el camí per arribar-hi.



Les oliveres

Desitjo que m'enterrin a Calonge
al peu d'una vella olivera
de cara al mar que tant he estimat,
coberta amb una llosa de pedra
guarnida de molsa tendra i verda;
volar alliberada per l'espai
fins a deturar-me al cel,
amb el record que tinc de flors flairoses
i d'arbres fruiters a la meua vora
que no deixen sentir la freda solitud
d'un cementiri gran i trist;
guardo el record de les oliveres
sense por de les pluges i tronades.
Confio gaudir de Déu i de la glòria
que mai més, mai més, ha de finir.

.....Agustina Reixach

Quan reneix l'esperança

Quan sento que la vida m'esgarrapa
i em clava les urpades a la pell
un mot amic el meu dolor mitiga
per més que no n'arrenqui les arrels.

Em plau veure les coses d'un verd tendre,
que es fongui la negror ben lluny de mi
i que un brot de marduix i d'herba gerda
perfumi l'aire que m'eixampla el pit.

Que em llevi el fel que sento dins la boca
la taronja més dolça que la mel
i en mossegar la poma vermellova
em faci almoina d'un bocí de cel.

Així que veig que surten les estrelles
i trenquen la basarda de la nit,
la sang dintre les venes se m'atura
i escolto una cançó que no s'ha escrit.

A dintre meu el flam de l'esperança
encén els somnis, l'avivat desig
de retrobar el sentit de cada cosa
i en cada jorn que arriba, un nou camí.

Tardor

Un any més de nostra vida
ens porta la plenitud,
vestida amb daurades fulles,
curulla de fruits madurs.

Flaire de romaní i molsa
se'ns endinsa al fons del pit,
i una lassitud molt dolça
ens deixa sense neguit.

El cor dorm en el silenci,
només el record somriu.

